

6. Психологія адиктивної поведінки: Навч. посібник. – К.: ВПЦ «Київський університет», 2002. – 308 с.
7. Максимова Н.Ю., Толстоухова С.В. Соціально-психологічні аспекти профілактики адиктивної поведінки підлітків та молоді. – К., 2000.
8. Панок В.Г. Організація антинаркотичної профілактичної роботи в навчальних закладах // Науково-методичні засади діяльності психологічної школи: Навч.-метод. посібник: В 2 т. / За заг. ред. В.Г. Панка, І.І. Цушка. – К.: Нікацентр, 2005. – Т.2. – С. 19-33.
9. Пилипенко О.І. Метод арттерапії в соціально-педагогічній роботі // Проблеми педагогічних технологій / Упр. І.Д. Зверева. – Випуск 1. – Волинський Академічний Дім, 2003. – С. 78-92.
10. Пилипенко О.І. Методологічні підходи до соціальної роботи з групами ризику. Сучасна соціологічна парадигма. – МАУП, 2000. – С. 76-80.
11. Про попередження вживання учнями алкогольних напоїв: Метод. Лист Міністерства освіти і науки України від 08.11.2004 р. № 1/9 – 560. Психологія особистості; Словник-довідник / За редакцією П.П.Горностая, Т.М. Титаренко. – К.: Рута, 2001. – 320 с.
12. Соціальна педагогіка. Підручник / За редакцією професора Капської А.Й. – К.: Центр навчальної літератури: 2006. – 468 с.
13. Терніченко А.С. Первинна профілактика наркоманії серед підлітків//Науково-методичні засади діяльності психологічної школи: Навч.-метод. посібник: В 2 т. / За заг. ред. В.Г. Панка, І.І. Цушка. – К.: Ніка-центр, 2005. – Т.2.
14. Формування навичок здорового способу життя у дітей та підлітків: За проектом «Діалог»: Навч.-метод. посібник / О.В. Вінда, О.П. Коструб, І.Г.Сомова, Н.О. Березіна, М.М. Галябарник, С.В. Кириленко. – 3-те вид., перероб. і доп. – К., 2004. – 284 с.

МІЛЦЕЙСЬКО-ПОЛЦЕЙСЬКІ ЗЛОДІЯННЯ

Б. О. Цісар

(курсант I курсу факультету економіко-правової безпеки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ)

Науковий керівник: доктор філологічних наук, професор, професор кафедри українознавства та іноземних мов Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ **Поповський Анатолій Михайлович**

У суспільстві ХХІ ст. загострено поширено питання поліцейського злодіяння. Адже поліцейський – це людина, яка склала Присягу на вірність українському народові та повинна захищати права та свободи людини. Проте гірким прикладом є колишня міліція, яка зловживала своїм становищем. Замість того, щоб надавати безкоштовні послуги, вона брала хабарі, поділивши суспільство на класи. До елітного класу вони відносили депутатів, представників народу, яким все дозволено, а не просте населення, яке не мало прав.

На перший погляд, професія поцілейського здається для всіх простою та безтурботною, за яку платять достатню зарплатню, але не все так просто, як здається. Стати справжнім поліцейським дуже важко, для цього потрібно прикласти багато зусиль, не кожному вдається отримати прихильність від суспільства. Клеймо для нашої нової Національної поліції заробила колишня

міліція. Ставлення українського народу до нової поліції негативне тому, що це залишилось ще з минулених, на колишню міліцію поступало багато скарг, заяв, громада висувала свої обурення щодо дій правоохоронців. Ось одна із цих скарг, яку писав Іллічов Максим Серійович, оскаржуючи грубу відмову міліцейських фіксувати правопорушення: *«27.05.2010 року я викликав екіпаж патрульної міліції для фіксування адміністративного правопорушення, а саме: на стихійну торгівлю по вулиці Котлярській 18, м. Львів. На прибуття екіпажу чекав 45 хвилин. Після прибуття екіпажу 0101 Галицького р-ну мені грубо сказали, що: «Патрульна міліція займається більш важливими справами». На що я повідомив патрульним, що це – адміністративне правопорушення, і вони зобов'язані його зафіксувати. На що я отримав аналогічну відповідь: «Ти що не розумієш, що міліція займається важливішими справами, а ніж це?». Після чого, вони закрили вікно патрульного автомобіля і поїхали. На даний інцидент у мене двоє свідків».*

Окрім грубого ставлення до суспільства, хабарів, агресивних відповідей на зауваження громадян, правопорушення за колишньої міліції фіксували такі злочини, як: напади, пограбування, порушення закону, ненадання міліцейських послуг, підтвердженням цього є скарга одного з жителів м. Кременчук Тернопільської області. Особа попросила залишитись невідомою. Ось його скарга:

«26.09.2009 року близько 19.00 в м. Кременчук Тернопільської області мене оточили 4 екіпажа міліції, вивезли мене за межі міста, відібрали скутера, документи та 60 тис. гривень, нічого не пояснивши, відпустили. 27.09.2009 року я звернувся зі скаргами до прокурора району на гарячу лінію НП, голови суду та начальника Кременецького відділу поліції, поки ніяких зрушень немає. Прізвище офіцер поліції Юрієв та Драговський. Дуже прошу вас допомогти», – писав він.

Міліція ще декілька років тому не мала страху перед законом, адже все покривалося, закривалися справи, виправдовувались за відповідну суму. Ні жоден міліцейський не відповідав за своє правопорушення належним чином, тому хорошим прикладом є заява одного із читачів «Електронної книги скарг України»:

«Я Власюк Сергій Олександрович народився 09.05.1992 року в с. Павч Лугинського району Житомирської області, там і проживаю разом з батьками. 16.09.2012 року до нас завітали непрохані гості – працівники міліції Лугинського району, які без жодних наданих документів на обшук приміщення приступили самовільно обшукувати та не пред'явили службові посвідчення. Обшук проводиться із службовою собакою, причини обшуку не пояснили, а після їхнього візиту пропали особисті речі, а саме: ключі від

мотоцикла Ява 350 та мобільний телефон Samsung A7. Працівники міліції вели себе дуже агресивно та нечемно. Після їхнього візиту я зателефонував на лінію 102 і пояснив все, що сталося, але уже пройшов майже місяць ніяких результатів я не отримав. Також звертався і в прокуратуру м. Коростень, теж саме – без результатів. Прошу Вас розібратись у цьому», – написав він.

Аналогічна і заява громадянина міста Рівне, який з особистих потреб бажав залишитись невідомим:

«05.07.2013 року Я потрапив в ДТП поблизу м.Рівне. Фактично п'яний водій (за чутками Андрощук О.І. родич працівника прокуратури) протаранив мене в місці розвороту зустрічного транспорту. Я їхав по головній. Міліція Рівненського РВП зам'яла справу – не зробила експертизу на алкоголь, закрила кримінальне провадження, хоча швидко забрала пасажирку Андрощука з переломом ніг. Мене не визнали потерпілим, хоча я отримав забої рук і ніг. Авто не підлягає ремонту. За 3 місяці відділ ДАІ Рівненського РВП не зміг скласти протокол, хоча випадково (з їхніх слів) опинились на місці ДТП через 15 хв. У результаті Здолбунівський районний суд відправив адміністративну справу на дооформлення. Я писав десятки скарг на НАБУ, Прокуратуру, ГУ Міліції особисто в ГПУ, але отримав відписки, що порушень не виявлено», – написав він [1].

Отже, колишня міліція залишила гіркий слід та негативну думку в суспільстві про себе, але кожного із нас не покидає віра в те, що нова Національна поліція змінить цю ситуацію. Я, як правоохоронець, впевнена, що я і мої колеги будемо наполегливо йти до цієї мети, адже у нас вірять мільйони людей, бо тільки з вірою та підтримкою всього українського суспільства можна досягнути поставленої цілі та навести правовий порядок у нашій державі. Ми – майбутнє нашої країни!

Література

1. <http://www.reaction.org.ua/scargy/bezdiyalnist-lvivskoї-patrulnoї-policiї/>